

זאת

רמזים על פרשת השבוע

פרשת חוקת

מה בגליון?

רמז על הסגולות שעל ידם האדם לא ישכח את הלימוד

המספר מאה ואחת - מה מסמל

מעשה ב'פרה אדומה'

רמז נפלא על מספר אותיות הפרשה

זא"ת מרמז על התורה

דרוש מזקנינו ה"בית אברהם" מלוצק (תל-אביב) זצוקלה"ה

בס"ד

רמז על הסגולות שעל ידם האדם לא ישכח את הלימוד

"זאת חקת התורה אשר צוה יי לאמר" (יט ב)

על פסוק זה יש רמז נפלא שנאמר על ידי הרבי מקלויזבורג בעל ה"שפע חיים" זיע"א שחל יומא דהילולא שלו בימים אלו (ט' בתמוז), ומסופר בספר שנדפס לזכרו "לפיד אש" - שם מופיע שהרבי זצוק"ל כשהיה בימים הקשים של השואה היה מקפיד לומר דברי תורה כל 'סעודה' אפילו שלא היה שם באמת סעודה ורחוק מזה הרבה, ושם מובא הדבר תורה דלהלן שאמר הרבי זצוק"ל בגיא צלמות ונכתב על ידי אחד מתלמידיו.

{בדרך אגב, הרבי מקלויזבורג זיע"א מפורסם היה בידיעותיו בכל מרחבי התורה כולה, ולמרות שהיה רבי חסידי זכה להערכה מופלגת אצל כל גדולי התורה אף אלה שלא שייכים לציבור החסידי, אף הגאון הרב שך זצ"ל מנהיג הציבור הליטאי, היה מעריכו מאוד ונהנה לשוחח איתו בלימוד, כששאלו אותו: "הרב הולך לרביה?" השיב להם: "הוא אמנם גם רבי אבל הוא גם רבי", לפני הרבה שנים גרתי במשך תקופה בעיר מסוימת באזור המרכז, והתגורר שם יהודי שלא זכה להימנות על שומרי התורה, אלא היה מתנהג כמו גוי, אפשר לומר אפילו כמו אנטישמי, פעם אחת הוא נפגש בי וסיפר לי על 'מופת' שראה בחוש אצל הרבי זיע"א; הוא סיפר שהיה לצידו של הרבי מקלויזבורג בתקופת השואה, והוא אף הלך ביחד עם הרבי במה שכונה 'צעדת המוות' [הכינוי להתעללות האחרונה של הנאצים ימ"ש ביהודים, כשהכריחו את היהודים ללכת במשך ימים ארוכים!! בצעדה רצופה שבה הרבה לא החזיקו מעמד ומתו במקום הי"ד] שם היו יהודים שהלכו אף הם ביחד עם הרבי ובשעת קושי פנו אליו ואמרו לו שהם 'צמאים', ושאלו - מה לעשות?! ענה הרבי זיע"א ואמר להם: "תחפרו כאן באדמה ותמצאו מים", סיפר לי אותו יהודי שכך אכן היה! אציין שזכיתי להכנס כמה פעמים להתייעץ עמו ודמותו הקדושה חקוקה בעצמותיי, אך אין כאן המקום להאריך}.

ביאר הרבי זצוק"ל שפסוק זה נדרש על הזכייה בתורה, על דרך שחכמים דרשו מכאן "אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה", ורמזו כאן הדרכים שניתן להשתמש בהם על מנת לזכור את לימוד התורה שלא תישכח,

"זאת" - ר"ת זכור אל תשכח, - חוקת התורה (שהתורה תהא חקוקה בכם ולא תישכח) אשר:

- 1) **צוה** - בגימ' 101 פעמים, אם אדם חוזר על תלמודו מאה ואחת פעמים זה סגולה גדולה לזכרון ולהלך נרחיב בזה בעז"ה. [במאמר המוסגר: שמעתי פעם ממנו זצ"ל שעד מאה פעמים היצה"ר יתן לאדם לחזור, אך בפעם המאה ואחת היצה"ר לא יתן לו בשום אופן לחזור, (ומדבריו היה ניכר שאומר את זה מידיעה, כי הרי מי יוכל לומר כך).
- 2) **ד'** - שיויתי ד' לנגדי תמיד - זה כלל בתורה, ומסוגל לזכרון.
- 3) **לאמר** - להוציא את המילים בפיו. וידועים דברי הגמרא שדורשת את הפסוק "כי חיים הם למוצאייהם" - "למוצאייהם בפה" (עירובין נד:).

סגולות

המספר מאה ואחת - מה מסמל

מן הדין להרחיב על הענין של המספר 101 שמסוגל לזכרון:

הגמרא הידועה בחגיגה דף ט: "א"ל בר הי להלל; מאי דכתיב "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו" היינו צדיק היינו עובד אלקים? היינו רשע היינו אשר לא עבדו? א"ל עבדו ולא עבדו תרוייהו צדיקי גמורי ניהו, ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד א"ל ומשום חד זימנא קרי ליה לא עבדו? א"ל אין! צא ולמד משוק של חמרין עשרה פרסי בזוזא חד עשר פרסי בתרי זוזי" ע"כ.

כתב הכלי יקר דברים ד ד "ושמעתי רמז לדבר לא עבדו ר"ת שלו עולה מאה, לומר שהלומד מאה פעמים עדיין נקרא לא עבדו. עובד אלקים לאשר ר"ת עולה ק"א, כי השונה פרקו ק"א פעמים נקרא עובד אלקים".

ידוע בשם הרבי מקוצק שאמר מה המעלה של מאה ואחד - "מאה ואחד" - היינו בו החיבור מאה עם 'אחד' - יחידו של עולם הקב"ה, העושה כן הוא נקרא בתואר נשגב זה "עובד אלקים".

רמז נאה: השרש שכח - בגימ' 328, השרש זכר בגימ' - 227, וההבדל ביניהם 101.

עוד רמז: מאה בגימ' ס"מ, והנה המלאך של ישראל שמו 'מיכאל' (השר הגדול), [בדרך אגב נציין שיש סגולה גם לומר מיכאל הכהן הגדול שר ואפוטרופוס על ישראל] מיכאל בגימ' - 101,

וזה מעניין מאוד ש'מיכאל' בגימ' זו עם האותיות א"ל שבשמו - שהם אותיות שם ד', ואילו הס"מ בגימ' מאה בלי התוספת של האותיות - א"ל שבשמו (סמא"ל).

והנה בגמ' חגיגה איתא: "אמר רב יהודה אמר רב אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה שנאמר למן היום אשר ברא אלקים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים כיון שסרח הניח הקב"ה ידו עליו ומיעטו שנאמר ותשת עלי כפך" ברש"י בסנהדרין (דף ק.) כותב מה המקור מהפסוק לכך שמיעטו לגובה זה: "כדאמרינן בחגיגה (דף יב.) שמיעטו הקב"ה והעמידו על מאה אמה שנאמר ותשת עלי כפך כף בגימטריא הכי הוי".

ברש"י בסנהדרין (דף ק.) כותב מה המקור מהפסוק לכך שמיעטו לגובה זה: "כדאמרינן בחגיגה (דף יב.) שמיעטו הקב"ה והעמידו על מאה אמה שנאמר ותשת עלי כפך כף בגימטריא הכי הוי".

ושמעתי מהגר"ש פינקוס זצ"ל, שהפשט הוא שבאמת הוריד אותו מהחלק העליון של העולם, אבל הוא התפשט כנגד זה לרוחב, כי השפע לא נאבד (על דרך משל מהחוק המדעי של חוק שימור החומר שלא נאבד שום דבר).

בנביא מלאכי "ואכף עליו פיהו", אכף בגימ' 101, פיהו בגימ' 101, פסוק זה מופיע דוקא בסוף ספר מלאכי שגם הוא בגימ' 101, ושמעתי לבאר בזה מהרב גולדשטיין שליט"א חתנו של הרב קופרמן זצ"ל שהרעיון בזה הוא - כי ספר מלאכי הינו האחרון בספרי הכתובים, שזה בחינת סוף תורה שבכתב,

בטרם החל המעבר לתורה שבעל פה מודיעים לנו שזה הדרך לזכירת התורה שבעל פה על ידי חזרה של 101 פעמים.

עוד רמז מעניין: כתוב בפסוק "ישלח הברכה באסמיך" - הברכה המיועדת עבור מי שזכה להיות בכלל עמל בתורה - "אם בחוקתי תלכו - שתהיו עמלים בתורה". אסמיך אס"ם בגימ' 101. אם יש קמח - יש תורה.

מענין שזה מזכיר את מה שאמרו חז"ל "אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין" גם שם הברכה שייכת למילה 'סמא' כמנין 101 וצ"ע מה השייכות.

מעשה ב'פרה אדומה'

"וַיִּקְחוּ אֵלָיוּ פָּרָה אֲדֹמָה" (שם)

נביא כאן מעשה שהיה אצל אביו של מורי חמי זצ"ל; אביו של מו"ח זצ"ל התגורר בעיירה מסויימת והיה רב שאליו כל בני העיירה היו רגילים להפנות את כל שאלותיהם ההלכתיות, והנה פעם אחת הוא עבר על יד בית הרב ושמע שהרב קורא לאשתו: "פרה אדומה" הוא הזדעזע מהדבר ומני אז גמר בדעתו שלא לשאול את "הרב" הזה שום שאלה. [למרות שהדבר היה כרוך בטירחה מרובה ללכת לחפש רב בעירה אחרת וכו' בפרט שהיו שם שוחטים אווזים והיו מפטמים אותם ולכן נתקלו בהרבה בעיות של טריפות (נקובת הוושט)].

מעניין לעניין נספר סיפור נוסף: מסופר על ה"חתם סופר" שנוהג היה למסור שיעור לקבוצות של בחורים מהישיבה, ופעם אחת בשבת פרשת פרה, אחד התלמידים חמד לצון והזמין לשיעור רק את הבחורים ששערם אדמוני, כשנכנס החתם סופר לשיעור ראה מה עוללו כאן, והתבטא: (תרגום מאידיש) "בוער כאש!", והוסיף החתם סופר שאותו בחור שעולל את התעלול הזה - לעולם כל זרעו יהיו בצבע כזה, וכך סיפר לי מישהו שידוע במי המדובר שהוא מכיר שאכן דברי החת"ס חיים וקיימים עד היום.

רמז נפלא על מספר אותיות הפרשה

"וַהֲרֹא אֶל נֶכַח פָּנָיו אֶהְיֶה מוֹעֵד מִדְּמָה שֹׁבֵעַ פְּעָמַיִם" (יט ד)

במדרש רבה איתא:

"זאת חקת התורה. (תהלים יב, ז): אַמְרוֹת ד' אַמְרוֹת טְהוֹרוֹת, אַמְרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי מְצִינֵי שְׂעָקָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂפָתַי וְשִׁלְשׁ תְּבוּת בְּתוֹרָה שְׁלֵא לְהוֹצִיא דְבַר טְמֵאָה מִפִּי וכו' "

רַבִּי חֲנַן בֶּן פִּזִּי פָּתַר קָרָא בְּפָרְשַׁת פָּרָה, שְׁיֵשׁ בָּהּ מִשְׁבְּעָה שְׁבָעָה, שְׁבַע פְּרוֹת, שְׁבַע שְׁרָפוֹת, שְׁבַע הַיָּזוֹת, שְׁבַע כְּבוֹסָיוֹן, שְׁבָעָה טְמֵאִים, שְׁבָעָה טְהוֹרִים, שְׁבָעָה כְּהֵנִים, וְאִם יֵאמָר לָךְ אֲדָם חֲמֵשָׁה הֵן, אָמַר לוֹ, מִשָּׁה וְאֶהְרֵן בְּכָלֵל,

שֶׁנֶאֱמַר (במדבר יט, א כ): וַיִּדְבֹר ד' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן
לֵאמֹר זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה.

וצריך להבין דאמנם דרשה זו שייכת לפרשה שלנו, אך זה רק בסיפא דקרא "כסף צרוף מזוקק שבעתיים" שהולך על השביעיות הללו שציין המדרש, אבל לא מובן לכאורה מה השייכות של הרישא דקרא שבו פתח המדרש - "אמרות ד' אמרות טהרות" - לפרשת פרה?

מבאר בספר "לאורה של תורה" רמז נפלא: כשנמנה ונספור את מספר האותיות שיש בפרשת פרה יוצא - **1267 בדיוק!**

וזה בגימ' "אמרות" (=647) "טהרות" (=620) וביחד = **1267**, והוא פלאי! [יש לציין שלא זכינו להבין עדיין מה הטעם והייחודיות שבמספר זה ויה"ר שד' יאיר עיננו בתורתו].

נראה להוסיף שהמילה "טהרות" בגימ' = **620** = כתר,

זא"ת מרמז על התורה

"זאת התורה אדם כי ימות באהל" (יש יד)

בגמרא ברכות סג: "דאמר ריש לקיש מנין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל"

מצאנו עוד בחז"ל שמקשרים את המילה זאת לתורה:

במדרש רבה אחרי מות מונה עשר זכויות שבזכותם בא אהרן אל הקודש וכולם נקראו "זאת", והראשונה שבהם היא התורה:

"בזאת יבא אהרן וכו' רבי יודן פתר קריא בכהן גדול בקניסתו לבית קדשי הקדשים תבילות תבילות של מצוות יש בידו, **בזכות התורה** (דברים ד, מד): **זאת התורה**, בזכות מילה (בראשית יז, י): וכו' בזאת יבא אהרן."

ובמדרש איכה יש משל מאוד מרגש על הקשר של עם ישראל לקוב"ה דרך התורה שהתורה היא כביכול הכתובה שלנו:

"זאת אשיב אל לבי על כן אוהיל". רבי אבא בר פהנא בשם רבי יוחנן אמר משל למה הדבר דומה, למלך ששאל מטרונה וכתב לה כתבה קרבה, ואמר לה כך וכך חפזות אני עושה לך, כך וכך ארגונות טובות אני נוטת לך. הניחה המלכה והלך לו למדינת הים ואחר לשם. נכנסו שכנותיה אצלה והיו מקניטות אותה ואומרות לה הניחה המלך והלך לו למדינת הים, ושוב אינו חוזר עליך, והיתה בוכה ומתאננת, וכיון שנכנסה לתוך ביתה פותחת ומוציאה כתבתה וקוראת, ורואה בכתבתה כך וכך חפזות אני עושה, כך וכך ארגונות טובות אני נוטת לך, מיד היתה מתנחמת. לימים בא המלך, אמר לה בתי אני תמה איך המתנת לי כל אותן השנים, אמרה לו אדוני המלך אלמלא כתבתה קרבה שכתבת ונתת לי כך אבדני שכנותי. כך עובדי כוכבים מונין את ישראל ואומרים להם, אלהיכם הסתיר פניו מכם וסלק שכינתו מכם, עוד אינו חוזר עליכם, והן בוכין ומתאננות, וכיון שנכנסו לבתי כנסיות ולבתי

מדקדשות וקורין בתורה ומוציין שפתינו (ויקרא כו, ט): ופניתי אליכם והפריתי אתכם ונתתי משפני בתוככם והתהלכתי בתוככם, והן מתנחמין. למחר פשיבוא קץ הנאולה אומר להם הקדוש ברוך הוא לישראל בני אני תמה מכם היאך המתנתם לי כל אותן השנים, והן אומרים לפניו רבוננו של עולם אלולי תורתך שנתת לנו כפר אבדנו האמות. לכה נאמר: **זאת אשיב אל לבי, ואין זאת אלא תורה, שנאמר (דברים ד, מד): וזאת התורה**. וכן דוד אמר (תהלים קיט, צב): לולי תורתך ששעשעי אז אבדתי בעיני. על כן אוהיל לו, ומיחדים שמו שתי פעמים ביום, ואומרים (דברים ו, ד): שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד."

הכתובה שלנו זה התורה הקדושה, שד' נתן לנו וזה מורה שלא ישכח אותנו לעולם ועד, גם מתוך צרות הגלות הארוכה שבה אנו שרויים, זה נפלא מאוד,

יש לנו מהקב"ה מזכרת שהוא לא עוזב אותנו, יש לנו את התורה היא הכתובה שלנו, לכן אנו מחכים - "זאת אשיב אל לבי על כן אוהיל". דבר בעיתו - בימים אלו שאנו עומדים בחודש תמוז יהי רצון שנוכה שיבנה בית המקדש במהרה בימינו אכ"ר.

ובכמה הזדמנויות כתבנו על הקשר הזה; דהנה יש ג' דברים שמעבירים את רוע הגזרה והם: קול (תפילה) צום (תשובה) ממון (צדקה) וכתב החיד"א ששלשתם ביחד בגימ' 408 - כמנין זא"ת. לרמז שסוף סוף הכל בזכות ובכח התורה הקדושה.

מעתה נבין היכן מזכירים בראש השנה את זכות התורה? ואמנם כתוב בהלכה שתוקעים על יד הבימה כדי להזכיר זכות התורה, אבל בנוסח התפילה עצמו לא מצאנו לכך שום איזכור? אלא זה לכאורה מרומז במה שאומרים ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה כנ"ל [ויש מחזורים שמעל המילים הללו נכתב המילים קול צום ממון (דרך אגב שלושתם בעלי סכום מספרי זהה 136 ואין כאן המקום להאריך בזה)]

הזכרנו עוד ששמונת הפסוקים אחרונים בתורה שהם מסמלים את המעל הטבע מבחינת שנכתבו על מיתתו של משה שכבר היה שייך למעל הגשמיות, וכן הם במספר שמונה שכידוע מהמהר"ל (חנוכה) שמסמל את המעל הטבע, יש בהם בדיוק 408 מילים!

כמו כן פעמיים המילה צדי"ק בגימ' - 408.

ראיתי פעם כמדומני לבאר מדוע דווקא המילה "זאת" מרמזת על התורה הקדושה? משום שהמילה זאת מחולקת כך: ז' כנגד ז' ימות השבוע, [וכל שאר ענייני הגשמיות שכולם שייכים למספר שבע שמסמל גשמיות, כפי שכתבנו בקונטרס על ספירת העומר בהרחבה שם מנינו בהרחבה את כל אותם דברים ששייכים למספר 7] **א"ת** - כנגד התורה שניתנה באותיותיה מא' עד ת', והמשמעות - שכל הבריאה והטבע הן מבחינת החומר הן מבחינת הזמן הכל כפוף לתורה!!!

דרוש מזקנינו ה"בית אנרהם" מלוצק (תל-אביב) זצוקללה"ה

ואי אפשר כנגדו. גם מזהו אנו רואים גדול אהבת ד' שמכין לרשע דרך מפלט מעונשו, שזה רק רצונו יתברך להיטיב לנו מאהבתו אותנו.

וקשה אם אהבת הקב"ה לישראל גדול כל כך מדוע סובלים אנחנו כאלו יסורים וצרות בגלות?

הנה במצרים שם השעבוד היה יסורים גדולים מאוד, אך באמת נגזר להיות שם 400 שנה, ודווקא משום היסורים הגדולים הללו נתקצר רק ל- 210 שנה ואז נתברר ונדע לנו לבסוף שהכל היה לטובה, ועל כן גם כעת בודאי בסוף נגיע לתשובה האמיתית להבין למה התיסרנו כל כך,

והוא אלי אלי למה עזבתי עס קטן מער זאל זיין אז מען זייען [שאנחנו רואים] כי באמת [הקב"ה מנהיג] אותנו אך דבר נוסף אין זיינע הילף אונד גאר ..... אנדערש נאר העצה לזה ... מאת הקב"ה ..... ואז נוכל לטעון אלי אלי למה עזבתי .....

עכ"פ, בוודאי אהבה מהשי"ת לישראל גדול מאד, עד שהה"ק מלובלין אמר "אני רוצה לאהוב הצדיק כמו הקב"ה אוהב את הרשע",

אך אם נשאל למה הקב"ה מנהיג אותנו כך? איננו יודעים. שהרי אפילו את הנגלות אין אנו יודעים כל שכן שלא נדע את הנסתרות, וזה פירוש "הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע", דקשה לכאורה הניחא מה שאומרים על הקב"ה שידוע הנסתרות בודאי זה תואר שבח גדול, אבל 'הנגלות' - מה הרבותא? אך הביאור; לא מבעי הנסתרות שבוודאי אין מי שידוע זולתך, אלא אפילו הנגלות - הנראה לעינינו אין אנחנו יודעים סופו, וזה "סתרו יושר" כל זמן שאין אנחנו יודעים סתריו אין אנחנו יודעים את יושרו.

וזה כוונת הפסוק "כי לא מחשבותי מחשבותיכם", בחינת "אתם חשבתם עלי לרעה", וכמו כן "ולא דרכי דרכיכם" גם הדרך שגלויה לעין כל ונראה בעיניכם שהקב"ה מוליך אתכם בדרך שאינה לטובתכם, מכל מקום אומר השי"ת תדעו שאין זה נכון אלא הכל אני עושה רק לטובתכם.

אך קשה ווי איז דען דא הדרך מן השי"ת [ואם תשאלו אם כן מה היא הדרך שהשי"ת מוליך אותנו] אך בדרך שאדם מאמין שזה מהקב"ה וועט השי"ת אויס פירען [התירוץ לכך שהדרך שהאדם מאמין שזה מהקב"ה בה הקב"ה מוליך אותנו] אבל ולא דרכיכם או איהר רעכנט אז איהר אליין מאכט דעם דרך וכו' [אולם אם אתם חושבים שאתם הם הקובעים את הדרך וכו'] וד"ל.

גם ציוה הקב"ה "ויקחו אליך" כל מצוה כמו פרה אדומה, שהיא מטהרת טמאים ומטמאת טהורים כן בכל מצוה ומצוה, צריכה להיות "תמימה" שלא יהיה בה כלל מום "אשר אין בה מום", אם ישאל האדם כיצד תהיה המצוה בלא שום מום כלל אומרת התורה "אשר לא עלה עליה עול" כאשר המצוה שאתה מקיים לא תהיה עליך לעול ולמשא, רק בשמחה, אם תעשה אותה בשמחה, כי אז יחשב לך כאילו עשית הרבה בימי חי"ך.

הערת העורך: א.ה. עריכת דרוש זה איננה שלימה מכיון שבחלקים מהדרוש הכתב לא היה ברור מספיק, וכמו"כ הבנת הדברים היתה קשה במיוחד, בתקוה שהחלק שנכתב (ותורגם מאידיש) יהיה ברור כל צרכו ויביא תועלת.

"זאת חוקת התורה אשר צוה ד' לאמר וכו' דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול" פירש"י - לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה מה כתוב בה חוקה גזירה גזרתי מלפני אין לך רשות להרהר אחריה.

וקשה מדוע נקרא הפרה אדומה חק הלא יש לו טעם כמו שביאר ר"מ הדרשן, תבא האם ותקנח צואת בנה? לכפר על חטא העגל?! וביאר המגיד ר' יחיאל מעכל מזלאטשוב זיע"א את דברי רש"י שאהבת הקב"ה גדול מאד, והקב"ה רוצה שהשטן לא יהיה לו בשום דבר לקטרג על ישראל, ואמרו חז"ל שהקב"ה צוה להמלאכים לכסות את הרגלים שלהם כי המה דומים לעגל שלא תזכור להם חטא העגל, אמר המגיד ר' מעכיל זיע"א, השטן שואל בכוונה 'מה טעם יש בה' בכדי שיענו לו את הטעם שהוא לכפר על חטא העגל, וממילא שיזכר חטא העגל, ולכן ציוה הקב"ה לבל להזכיר הטעם כי אם חק.

זאת ידוע אהבה של הקב"ה לישראל גדול מאד וזה "אהבת עולם אהבתיך" שאפילו אם חוטאים נשאר אהבתו אלינו. (א.ה.)

ולכן הקב"ה רוצה להצילנו מקטרגו היצה"ר שזה לפנינו משורת הדין. ובמקום "א כתב רבינו: "אנכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו'" ולא אמר 'אשר בראתי את העולם?' אך זה גדולתו שרוצה רק לעשות טובה לבני, וזה "אהבת עולם אהבתיך" - זה שאוהב אנכי את העולם ובראתי אותה זה מחמת לך שאהבתיך ע"כ בראתי את העולם אלץ צ"ע טובה טאהן [הכל בשביל להיטיב].

"בכל צרתם לו (לא) צר" (ישעיה סג ט), בכל צרה משתתף הקב"ה עם ישראל, כתוצאה ממה שהקב"ה אדוק בישראל ומרגיש בכאב שלהם זה גורם שלא יהיה להם צרות. וזה "אל תבא במשפט עמנו", פירוש; בשביל שאתה עמנו כדכתיב "עמו אנכי בצרה" (תהלים צא טו) וצרות שלנו יהיו לך גם כן כביכול.

וזה "אם בחוקותי תלכו ונתתי גשמיכם בעתם" כאשר היהודי מבין שהעיקר זה הרוחניות וקנייני עוה"ב הם התכלית, אפילו אם ליבו קצת נמשך אחר הגשמיות, אני מזמין לכם את כל צרכי הגשם בעתם. (א.ה.) ביאר אאמור"ר שליט"א עתם מלשון איש עתי מזומן) (א.ה. כלומר: מזה יש להבין שהשפע הגשמי אינו תגמול שכר על מעשים טובים, אלא זה רצון ד' להעניק כמה שיותר שפע, ובתנאי שלא ישמש לרעה לכן אם הולכים בדרך התורה השפע כבר מוכן ומזומן מקודם].

עוד אמרו שהקב"ה מתחרט על בריאת היצה"ר, וצריך להבין מה הפירוש, ראשית, הלא צריך לבחירה? ושנית מה שייך חרטה להקב"ה, כי לא בן אדם שיתחרט? אך התירוץ שהתורה במכוון אמרה כן בכדי שיהיה לאדם אח"כ טענה ופתחון פה ליום הדין, שאפילו הקב"ה בעצמו מתחרט על יצה"ר כי כמעט

השיעור נכתב ונערך מתוך ההקלטה במערכת קול הלשון

ניתן לשמוע שיעורי רמזים על סדר הפרשיות ושיעורים על עניינים בסוגיות הש"ס -
דרך בנק התורה שע"י קול הלשון מספר ישיר בנק התורה : 0732951222, או בלחיצה פעמיים
כוכבית במספר הרגיל: 036171111 להקיש קוד 642106 ואח"כ קוד כניסה 068068 בחירת מדור וכו'
להערות או בקשה לקבל דף זה נא לפנות לכתובת מייל x0527136245@gmail.com
כמו-כן ניתן להשיג את הקונטרסים על המועדים בטלפון - 0534142879 או בכתובת מייל הנ"ל